

Clam desafinat

El *Diccionari de la literatura catalana* diu que Vicent Alonso és autor del llibre de poesia *El clam de Jasó*. El llibre es diu *Del clam de Jasó*.

No cal dignificar l'eclesiàstic

Random House Mondadori fa dir al protagonista d'*El cementiri de Praga*, gràcies a la traductora Carme Arenas: "Com que era un eclesiàstic, me'n vaig fiar." No, no se'n refia perquè fos un eclesiàstic, sinó perquè era un "digne eclesiàstic" ("degnò ecclesiastico").

Domingo, de pintor a polític

Amadeu Hurtado diu a les seves memòries, ara reeditades per Edicions 62, (*Quaranta anys d'advocat. Història del meu temps, 1894-1936*), que una de les seccions més interessants del setmanari *Mirador*, fundat per ell, era la destinada als pintors i escultors de l'època, quan "feien la seva aparició sorprenent pel nombre i pel valor els de la nova generació com Domingo, Pruna, Carles, Humbert, Serra, Sisquella, Mallol, Mercadé, Créixams, Cabanyes, Grau Sala, entre molts altres". El primer d'aquesta colla no pot ser ningú més sinó el pintor Francesc Domingo i Segura (Barcelona, 1893 - São Paulo, 1974), però per a l'índex onomàstic és el polític Marcel·lí Domingo.

Escanyen de feina el gasoliner

El DIEC2 diu que un gasoliner és la "persona que atén el subministrament de carburant i els altres serveis d'una gasolinera i s'ocupa del manteniment i la neteja de les instal·lacions". És a dir, no és gasoliner, segons el DIEC2, la persona que atén el subministrament de carburant i els altres serveis d'una gasolinera però només s'ocupa del manteniment de les instal·lacions, sense encarregar-se de netejar-les; o, a la inversa, s'ocupa de la neteja de les instal·lacions sense preocupar-se del manteniment; i ja no diguem el que no s'ocupa de cap de les dues coses.

1984 publica els articles que Al Aswani va dedicar al malestar egipci que cristal·litzà en la revolució

L'escriptor Alaa Al Aswani (el Caire, 1957), l'autor de les magnífiques novel·les *L'edifici laqubian* i *Chicago*, traduïdes per les Edicions de 1984, va declarar a EL TEMPS, en una de les seves visites a Barcelona, que confiava en la propera arribada de la democràcia a Egipte. Els egipcis havien vist, en una àmplia majoria –deia–, que la dictadura havia estat nefasta, perquè havia frenat el progrés econòmic i cultural i haver enfortit la injustícia social i la corrupció. El novel·lista contribuïa a convertir els egipcis als ideals democràtics amb articles a la premsa, i darrerament ho va fer a través d'una sèrie, publicada els anys 2009 i 2010, que acabaven sempre amb la mateixa frase: "La democràcia és la solució."

En general, els textos anaven destinats a criticar la intenció del dictador Hosni Mubàrak, i de tota la classe dirigent, de perpetuar el règim a través del traspàs de poders al fill, Gamal Mubàrak. Els articles van ser tan seguits –atès que el novel·lista hi exposa les seves crítiques i reflexions amb arguments clars i convincents, entenedors per a tothom–, que el règim va pressionar els propietaris del diari fins que va aconseguir que hi deixés de col·laborar.

Molts dels motius que van fer inevitable la revolució es troben exposats en aquella sèrie d'articles i ara els podem llegir aplegats en el llibre *Egipte: les claus d'una revolució inevitable*, publicat, també, per Edicions de 1984, i traduït, en aquest cas, de la versió anglesa.

Allò que l'escriptor no va preveure, diu a la introducció del recull, és que la convocatòria per internet de la manifestació a la plaça Tahrir del 25 de gener pogués aplegar un milió de persones. Es pensava que només hi anirien 200 o 300 persones.

Però sí que pensava que, d'una manera o altra, la revolució arribaria aviat, tot i que molts dels seus amics, egipcis i estrangers, en discrepaven i l'acusaven d'ingenu, de romàntic.

Totes les circumstàncies, exposa l'escriptor a la introducció, feien d'Egipte un país madur per a la revolució. Durant trenta anys, Hosni Mubàrak havia monopolitzat el poder, havia manipulat les eleccions i ara mirava de col·locar el fill com a successor. El nivell de corrupció en els cercles governamentals no tenia precedent en la història d'Egipte. Un petit grup d'empresaris, la major part amics del dictador, controlaven l'economia. Mentre uns quants rics vivien com reis en palaus i en complexos residencials, quaranta milions d'egipcis –la meitat de la població– vivien per sota del llindar de la pobresa. Els pobres se suïcidaven perquè no podien mantenir la família o morien esclafats a les aglomeracions que es formaven per a obtenir pa a baix preu o bombones de gas. I la policia tenia carta blanca per a torturar i violar, com l'escriptor denuncia a *L'edifici laqubian*.

La pregunta a fer era com és que els egipcis no es revoltaven en vista d'aquestes injustícies. L'escriptor se la fa i explica per què, al seu entendre, la revolució no va arribar abans.

Alaa Al Aswani, l'autor de *L'edifici laqubian*, sempre ha cregut que la democràcia arribaria aviat a Egipte.